

Bet. o. Lovf. om anerkendte Sygekasser.

Hensyn til de ubemidlede Ret til Statsstøtte paa en Mængde andre Omraader, som f. Eks. Arbejdsløshedskasser, Behandling paa Tuberkulose-Sanatorier m. v., hvor det forlanges, at vedkommende opfylder de Betingelser, der udkræves for at være nydende Medlemmer af anerkendte Sygekasser.

Da der ikke har kunnet opnaas Enighed om dette subsidiære Standpunkt og ej heller om de Principper, der bør være Grundlaget for Afgørelsen af, hvilke Medlemmer af Sygekasserne der skal have Ret til Statstilskud, har Mindretallet ikke fundet Anledning til at opretholde et hertil sigtende Forslag.

Idet Mindretallet i øvrigt forbeholder sig ved Lovforslagets anden Behandling i Tinget nærmere at motivere sin Stilling til de enkelte Ændringsforslag, skal man om disse kun tilføje, at om end man nærer megen Betænkelighed ved den betydelige Stigning i Statens Tilskud til Sygekasserne, der vil være en Følge saavel af Lovforslaget som af det til § 13 under Nr. 12 stillede Ændringsforslag, har man dog ment at kunne tiltræde Ændringsforslaget, da saavel Finansministeren som Indenrigsministeren har kunnet gaa med til de saaledes forøgede Udgifter for Statskassen.

Et andet Mindretal (Jensen-Sønderup og Schovelin) vilde anse det for ønskeligt, at der fremkom særligt Forslag om Statskontrol med alle Selskaber og Foreninger, der driver Sygeforsikring, og har derfor principalt holdt paa, at § 34 skulde udgaa af nærværende Lovforslag. Da dette Standpunkt ikke har vundet tilstrækkelig Tilslutning indenfor Udvalget, har Mindretallet dog ikke anset det for ønskeligt at stille noget Ændringsforslag herom. Saafremt Forslaget om det meget begrænsede Statstilsyn, der vil følge af Paragraffens Bestemmelser, vedtages, anser Mindretallet det for en Forbedring, at sidste Stykke i Paragraffen udgaar, og har i Overensstemmelse hermed tiltraadt Ændringsforslaget under Nr. 21.

Et tredje Mindretal (Schovelin) har fundet stor Betænkelighed ved at slutte sig til § 6 i den foreslaaede Affattelse, efter at det saavel af Indenrigsministeriets ovenfor omtalte Skrivelse af 26. Januar 1914 som af Sygekasseinspektørens derefter udarbejdede Udkast til den vejledende Bekendtgørelse har vist sig, at der hos de administrative Myndigheder, hvem Lovens Udførelse i det praktiske Liv er betroet, raader den forudfattede Anskuelse, at en Lønarbejder *eo ipso* er at anse for berettiget til at nyde Statstilskud, naar han er Medlem af en anerkendt Sygekasse. Det kan hverken være Indenrigsministeriet eller Sygekasseinspektoratet ubekendt, at denne Opfattelse hverken deles af Venstre eller Højre, og at naar Enighed i hele Udvalget ikke opnaaedes i Fjor og man fra Vestres Side holdt paa i selve Loven at fastslaa bestemte Aldersgrænser, var det, bl. a. fordi man netop nærede Frygt for, at hvis den eventuelle Lovs § 6 fik en Affattelse som den nu af Regeringen foreslaaede, vilde dette indeholde en Fristelse til dermed at anse denne ogsaa efter nærværende Mindretals Mening grundfalske Samfundsdoctrin for fastslaaet eller indirekte anerkendt af Rigsdagen. Mindretallet har derfor nærmest været tilbøjeligt til at søge enhver Fristelse i denne Retning positivt afværget ved at gaa over til sammen med det første Mindretal i selve Loven at fiksere Indtægts- og Formuegrænserne i hvert Fald for derved eftertrykkeligt at protestere mod, at de Myndigheder, der skal føre Loven ud i Livet, skal kunne, praktisk taget, forhaandsfritage alle Lønarbejdere, blot fordi de er Lønarbejdere, for enhver reel Prøvelse af, hvorvidt de virkelig er „ubemidlede“. Da imidlertid Mindretallet vedblivende anser en slig Fiksering af Tal-Grænser for uheldig og principstridig og ligeledes vedblivende mener, at den Betyggelse, det første Mindretal søger i nævnte Fiksering, lige saa vel kan erhverves ved, at det gøres Ministeriet til Pligt at raadføre sig med en af Rigsdagen nedsat Kommission, der altsaa tør antages